

บทที่ 376

รำลึกถึง 22 ปี แห่งการเป็นลูกของพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า และแล้วในวันที่ 24 มิถุนายน 2018 ที่ผ่านมา ลูกก็ได้ทำในสิ่งที่ลูกไม่คิดว่าลูกจะทำหรือทำได้

ลูกพร้อมกับซิสเตอร์ 2 ท่าน ทั้งคุณแม่อภิการิณีเจ้าคณะฯ ท่านปัจจุบันและอดีตของโรงเรียนเก่าของลูกและลูกสาวคนเล็กก็ได้เดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลไปถึงนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ใช้เวลาบิน 24 ชั่วโมงครึ่ง เพื่อไปเยี่ยมบุคคลคนหนึ่ง อดีตคุณแม่อภิการิณีอีกท่านหนึ่งของโรงเรียนเก่าของลูกที่ได้สอนลูกและเป็นครูประจำชั้นของห้องของลูกตอนมัธยมปลาย ผู้ซึ่งเป็นผู้ปลุกฝังเมล็ดแห่งความเชื่อในใจของลูกเมื่อครั้งศตวรรษก่อน และเป็นทั้งแม่ทูนหัวของลูก เมื่อลูกตัดสินใจรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์ เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 1996

เป็นเวลาเกือบ 3 ปีแล้ว ที่ท่านได้ถูกย้ายไปอยู่ในสถานที่ดูแลคนชรา แทนที่จะอยู่ในคอนแวนต์เหมือนเดิม เพราะขณะนี้ท่านก็มีอายุ 91 ปีแล้ว และเริ่มเข้าสู่สภาวะช่วยตัวเองไม่ได้เมื่อ 2-3 ปี ก่อนตลอดเวลา 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกสื่อสารกับ “มาแมร์” ท่านนี้อยู่เสมอ อาจเป็นลูกศิษย์คนเดียวในห้องที่ติดต่อกับท่านตลอดมา ทั้งทางโทรศัพท์ อีเมลล์ และจดหมาย (ในสมัยโน้น) และตอนที่ท่านหกล้ม สะโพกหักและต้องไปอยู่โรงพยาบาล บังเอิญลูกโทรไปหา จึงทราบเรื่องและได้โทรไปหาแม่ที่ห้องที่โรงพยาบาล ซึ่งเป็นการเซอร์ไพรส์มาแมร์มาก มาแมร์ร้องไห้ด้วยความดีใจและลูกได้โทรไปหาแม่ทุกวันตลอดระยะเวลาที่ท่านต้องพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล จนถึงวันที่กลับไปอยู่ที่คอนแวนต์อีก

ก่อนไปครั้งนี้ ลูกก็ได้โทรไปหาแม่และเรียนท่านล่วงหน้าแล้ว แต่การคุยโทรศัพท์ครั้งหลัง ก่อนเดินทางนี้ทำให้ลูกทราบถึงภาวะทางความทรงจำของมาแมร์ว่าเริ่มหลงลืมแล้ว

เมื่อพวกเราทั้ง 4 คนไปถึงสถานที่พักคนชราที่แม่พักอยู่ พบว่าเจ้าหน้าที่ได้เข็นรถให้ท่านนั่งรออยู่ที่ประตูของบ้านพักอยู่แล้ว ทราบว่าท่านตั้งหน้าตั้งตารอพวกเราเข้ามาข้ามวัน พวกเราทั้ง 4 คนเข้าไปสวมกอดท่านพยายามกลืนน้ำตาไม่ให้ไหลออกจากเบ้าตา

ครั้งสุดท้ายที่ลูกได้พบและอยู่กับมาแมร์คือในปี 2004 ที่ประเทศไทย และมาแมร์ได้ขอให้ลูกสร้างวัดน้อยบนดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ แทนเรือนเดิมที่สร้างด้วยไม้ไผ่ ในปีนั้นมาแมร์กลับมาประเทศไทยภายใต้โปรแกรมแลกเปลี่ยน และก่อนกลับได้ขอให้ลูกทำสิ่งหนึ่งให้ท่าน โดยลูกตอบว่าคำว่า “Yes” 3 ครั้งก่อนจะถามท่านว่าให้ทำอะไรเสียอีก

14 ปีผ่านไป บุคลิกของมาแมร์ยังคงเค้าเดิม แต่ความคมความเงียบในคำพูดได้ถูกแทนที่ด้วยความเชื่องช้าและคำพูดวากวน แม้กระนั้นตลอดในช่วงเวลาทั้งปายที่พวกเราอยู่กับท่าน พวกเราอยู่ด้วยความเข้าใจและความรักเต็มเปี่ยม

เมื่อได้เวลาที่ท่านต้องกลับห้องพัก พวกเราทุกคนไปส่งท่านถึงห้อง บนโต๊ะข้างเตียงนอนปรากฏมีหนังสือ “Moving the Mountain” ของลูกฉบับพิมพ์ด้วย A4 วางอยู่ นางพยาบาลที่ดูแลถามว่าลูกคือคนเขียนหนังสือเล่มนี้ใช่ไหม ลูกตอบว่าใช่ เธอบอกว่าเธอทราบเรื่องราวของลูกหมดแล้ว เพราะมาแมร์ได้เล่าให้เธอฟังมาตลอด คราวนี้ลูกได้นำหนังสือของลูกฉบับภาษาอังกฤษที่พิมพ์เป็นรูปเล่มไปด้วย เพราะมาแมร์ได้ถามมาตลอดว่าจะมีวันหนึ่งใหม่ที่ลูกจะพิมพ์หนังสือในรูปเล่มของหนังสือ เป็นที่น่าเสียดายว่า กว่าลูกจะนำเอารูปเล่มหนังสือไปในที่สุด มาแมร์อาจจะไม่ตื่นเต้นหรือไม่รับรู้เลยก็ได้

ลูกจากมาแมร์มาด้วยความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูก นี่คงจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ลูกได้พบมาแมร์ คงจะไม่มีโอกาสบินไปอีกครั้งเพียงเพื่อไปพบท่าน ครั้งนี้เมื่อมาแมร์ทราบว่าลูกจะบินไปนิวยอร์ก ใช้เวลา 24 ชม. ครั้งในการบินเพราะวัตถุประสงค์หลักคือการไปเยี่ยมท่านนั้น ท่านก็พูดตามความรู้สึกจริงกับลูกว่า “You are crazy!” แต่ลูกก็ตั้งใจที่ลูกตัดสินใจบินไปครั้งนี้ หัวใจของลูกเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักความกตัญญูที่มีต่อมาแมร์ผู้นี้ ผู้ซึ่งได้เปิดประตูจิตวิญญาณของลูกให้รู้จักพระเจ้า จนได้มาเป็นลูกของพระองค์คนหนึ่งในทุกวันนี้

แม้ว่ามาแมร์จะจำเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุด 2 เรื่องในชีวิตของลูกที่มาแมร์มีส่วนร่วมไม่ได้ คือการรับศีลล้างบาปของลูกที่ Chapel ของคณะของมาแมร์ และที่มาแมร์เป็นแม่ทูนหัวของลูกในวันที่ 2 มิ.ย. 1996 และการขอให้ลูกสร้างวัดนักบุญยอเซฟ (วัดน้อยดอยสะเก็ด) ที่จังหวัดเชียงใหม่ก็ตาม แต่สำหรับลูกแล้ว มาแมร์จะเป็น “Mother, Mentor, and Godmother” ของลูกตลอดไปจนกว่าลูกเองจะไม่อยู่บนโลกนี้

ขอพระเจ้าเป็นเจ้าและพระแม่มารีย์ โปรดประทานพระพรให้มาแมร์ แม่ทูนหัวของลูกผู้นี้ ให้มีสุขะพลานามัยที่แข็งแรงอีกนานแสนนานเทอญ

“มีมิตรมากไว้เป็นการดี แต่จงมีที่ปรึกษาเพียงคนเดียวในพันธคน” บุตรสิรา 6:5

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดหนี

